

Historik om Långhundra IF, skriven i slutet av 90-talet av Henry Johansson, en av föreningens mesta ledare genom tiderna.

Något om Långhundra IF:s historia och om hur föreningen fick sin hemvist i Knivsta.

En del kanske undrar över varför det finns en förening i Knivsta som heter Långhundra IF och som dessutom har den gamla anrika Staffansgården som sin föreningslokal. Det finns ju orsaker och förklaringar till det mesta och jag skall här försöka redogöra för hur det blivit så.

Långhundra IF bildades 1933 men de första fem åren var namnet Husby-Långhundra IF. Till att börja med fanns fotboll, terränglöpning och cykelåkning på programmet men redan 1935 togs orientering upp i verksamheten. Den var då en ny och tämligen okänd idrott. Då blev det dock bara en tillfällighet. En av de mest drivande krafterna, Elis Ahlgren, hade flyttat till Almunge och fick med sig orienterarna att springa för dess förening i stället. I början av 1940-talet hade orienterarna förkovrat sig och blivit ytterligare några fler. Eftersom så gott som alla ändå bodde i Husby-Långhundra beslöt man att åter tävla för Långhundra IF. Antalet aktiva orienterare ökade stadigt och vi började märkas inom distriktet.

I de flesta idrottsföreningar med integrerad verksamhet har det visat sig svårt för t.ex. fotbollsspelare och de som utövar individuella idrotter att dra jämnt. Det gäller då framför allt hur man skall få in pengar och hur de skall användas i verksamheten. På flera håll i Uppland bildades specialklubbar för orientering. Också vi orienterare i Långhundra IF diskuterade att bilda en specialförening för orientering. Omkring 1949-50 syns fotbollsspelarna ha haft brist på aktiva eller ledare eller kanske både och. I alla fall beslöt de sig för att dra sig ur fotbollens seriesystem och lägga ner verksamheten. Vi blev i praktiken en specialförening och behövde ej bilda en ny klubb. Att fotbollsspelarna så småningom bildade Långhundra SK och har arbetat nog så framgångsrikt är bara att gratulera till.

1950-talet blev en framgångsrik period för orienterarna i Långhundra IF. Vi hade i våra led ett stort antal bra seniorer och juniorer. I bland hade vi t.ex. 12-15 seniorer anmälda i tävlingarnas huvudklass. Vi erövrade ett flertal DM-tecken i olika sammanhang. Vi kunde ställa två tiomilalag på benen. Vid fem tillfällen hade vi kvalificerat oss för start för start till SM i budkavle. En nybörjarkurs i Långhundra fick mycket stor uppslutning. En av deltagarna där var Birgitta Klang och hon skulle sedermera bli föreningens hittills kanske framgångsrikaste orienterare. Under en period var hon distriktets leading lady. Vi hade också många duktiga ungdomar. Ett av åren hade vi inte mindre än tre juniorer som kvalificerat sig till SM-start. Inte många föreningar kan skryta med det.

1947 flyttade mina föräldrar från Husby-Långhundra till Kölängen i Knivsta. Jag var då nybliven senior. Här fanns inte många som då prövat på orienteringslöpning. Fick kontakt med Olle Jansson men han flyttade snart till Västmanland. Fick med min bror Rolf att börja orientera och något senare flera av bröderna Nilsson i Borgen. Något år senare vi med ytterligare några knivstaungdomar. Men fortfarande var Husby-Långhundra basen för verksamheten även om en

hel del hade flyttat åt olika håll. Bland annat hade vi ett helt gäng som bodde i Stockholm men som ändå envist höll sig kvar i Långhundra IF. Måhända var det föreningens och bygdens mest namnkunnige son, Bertil Långhundra-Karlssons förtjänst. Också Bertil bodde då i Stockholm. In på 60-talet började många av det gamla gardet bli oldboys eller i alla fall satsa mindre på sin sport och framgångarna minskade. Strax i början av 60-talet hade Åke Carlsson samlat ett gäng knivstaungdomar för att träna och åka skidor för Vassunda IF. För att kunna hålla igång även på sommaren började de springa små lätta orienteringsbanor med Åka som organisatör och Bernt Nilsson som banläggare och instruktör. Snart tog orienteringen överhand och ungdomarna började orientera för Långhundra IF. Ytterligare några kom flyttande till Knivsta. Under senare halvan av 60-talet fick vi i föreningen med en av just då Sveriges bästa orienterare. Det var Harry Hedberg som kom från IK Jarl i Rättvik. Han blev nog en inspirationskälla för de ungdomar vi redan hade igång och kanske för nya proselyter. Nu fanns både de flesta aktiva och ledare i Knivsta och under en period var det endast några få kvar i Husby-Långhundra.

Från slutet av 70-talet och nästan hela 80-talet hade föreningen åter arbetat sig upp till en position som en av de tongivande inom distriktet. Många DM-tecken och andra meriterande segrar inhöstades. Trots inte alltför framskjutna placeringar var vi ändå år efter år Upplands bästa lag i tiomilakavlarna. Nu är vi åter i en svagare period men sådant får nästan alla orienteringsföreningar räkna med. Starkare och mer etablerade orienteringsklubbar än vår har råkat ut för än mer katastrofala nedgångar.

Långhundra IF fick för ett par år sedan möjlighet att överta den gamla anrika Staffansgården för att ha som klubblokal. Efter en upprustning som ännu pågår, hoppas vi att den skall bli ett trivsamt centrum för hela vår verksamhet och bidra till nya framgångar. Men också för andra föreningar, organisationer och Knivstabor till vilka vi gärna hyr ut lokalen i mån av tid och utrymme.

Henry Johansson

Henry och Alice Johansson vid Långhundra IF:s 80-årsfest i Staffansgården den 9/12 2013.